

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krome; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petih vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 43.

V KRANJU, 23. kimavca 1905.

I. leto.

Ljubljana - Domžale - Celje.

Nemci in nemčurji v slovenskih pokrajinah skrbe, da se ne pozabi na njihovo eksistenco. Če se ozremo nazaj na vse te slučaje, ki so se izvršili ob priliki kazinskih slavnostij v Ljubljani, pri „veselici“ v Domžalah, in če jih primerjamo z zadnjimi dogodki v Celju, moramo videti, da delajo nasprotniki po gotovem sistemu.

V sredi slovenske Ljubljane so se predrznili izobesiti vsenemške zastave in tako izzivati slovensko občinstvo. Kaj čuda, če je domačinom zavržela kri, in so s hrupnim protestom zahtevali, da se frankturtarska cunjja odpravi! — Ni še tako dolgo, kar je bila obravnava o „napadu“ na kadeta Malitscha. In kaj je bilo pravzaprav? Predrzni fante je izzival in hotel celo potegniti sabljo nad slovensko množico — popolnoma naravno, da so mu razburjeni Slovenci navili ušesa.

In v Domžalah! Nemci so aranžirali prav napad na popolnoma slovensko vas. Od povesdi so bobnali udeležence skupaj; iz najbolj zloglasnih krajev so si naročili sukurz, celo iz Celja. Že iz priprav je bilo razvidno, kaj so nameravali. Kakor zmagačci so hoteli vzeti slovenske Domžale „v posest“, in razviti sredi Gorenjske črnorudečezolti prapor. Seveda, drugi namen pa je bil povzročiti izgrede. Sredstva so bila

izbrana izborna. Ribjo kri bi moral imeti človek, da bi se ne razburil nad tako nesramnostjo.

In kaj je bila posledica vseh teh „slavnostij“? Nemci so zagnali huronski krik, češ, med kakimi lopovi morajo živeti. Razvpili so Slovence križem sveta kot tolovaje in ubijalce, med katerimi krotki in mirni Nemci niso varni življenja. Ni ga menda v Avstriji nemškega lističa, kateri bi ne bil bruhal ognja in žvepla na naš narod.

Skratka: Nemci so kovali kapital iz provociranih demonstracij.

Jasno je, da so isto nameravali v Celju. Cela slavnost polaganja temeljnega kamena je bila vprizorjena tako, da je morala žaliti in razburjati vsakega količkaj zavednega Slovenca. Upali so prireditelji te komedije, da bodo Slovenci tudi v Celju dali duška svojemu ogorčenju. Seveda, divno bi bilo, če bi bili mogli ti stari grešniki vpricho Dunajčanov igrati preganjano nedolžnost. Z jokavim glasom bi jih bili prosili, naj povedo „bratom“ tam zunaj, kako trpe ubogi nemški Celjant samo radi svojega „prepričanja“ sredi takih tolovajev.

No, Slovenci so pogledali prozorno zasedo, izognili so se nastavljenim zanjkam, stisnili zobe in molčali. Niso hoteli dajati nikakega povoda za takozvano razburjenje.

Toda Nemci so hoteli biti „aufgeregtes Volk“. Pravijo, da najde vrag dlako tudi v

jajcu. Vzeli so si naši nemčurji za povod „Domovinin“ članek o slavnosti. Vse, kar so storili Slovenci hudega, je bilo, da so nemško komedijo naslikali z vernimi barvami. Da je nastala karikatura, za to morejo Slovenci ravnotako malo, kakor ogleдалo, ki kaže izpačen obraz.

No, in zdaj je bilo „razburjenje“ tu. Tista „Deutsche Wacht“, katere vsak posamezni list piše o Slovencih desetkrat hujše, kakor je bilo „Domovinin“ poročilo, je klicala kakor operetni junak na maščevanje. In prišli so nemški napadi.

Tu zopet vidimo velik razloček med slovenskimi in nemškimi demonstracijami. Slovenci v Ljubljani in Domžalah so povzdignili svoj glas šele takrat, ko jih je razburilo nesramno izzivanje Nemcev. Celjski nemčurji pa so si med seboj delali korajžo, in so premišljeno napadli slovenske hiše, katere jim niso dale nobenega povoda, katerih stanovalci so — nič hudega sluteč — opravljali vsakdanje posle.

Slovenci so prišli z odprtim vezirjem, med slavnostjo zahtevati, da se izzivanje ustavi. Celjski nemčurji so vprizorili ponočen zavraten napad na popolnoma mirna poslopja in njih stanovalce. Da so bili nemški napadi premišljeni in da jih je pripravljeno še več, dokazuje pismo enega izmed „razburjenih Nemcev“, katero smo dobili slučajno v roke, in v katerem je zapisan

PODLISTEK.

Na Golico!

Potopisne črtice iz Karavank. Konec.

Zveza od Golice pa do Kepe je že dolgo znana in od turistov priznana krasna visokogorska partija, a v zadnjem času je „Slovensko planinsko društvo“ z markacijo pota opozorilo in otvorilo tudi drugo prelepo zvezo na nasprotno stran od Golice: čez Kočno in Belščico na Stol (2239 m), čigar siva glava se skriva za zeleno Belščico. Nam že znana steza drži od Kadilnikove kočice nazaj proti Suhu mimo nemške kočice ali tudi nad njo po grebenu za sedlo Kočno, čez katero vodi vozna pot iz Planine oziroma Jesenic v Podgorje (Maria-Elend) v Rožni dolini.

Onstran sedla se vzdiguje deloma porasteni vrh istega imena (1946 m); ob njegovem južnem pobočju pripelje te položna

steza deloma med gozdovi na senožeti do sedla, ki veže romantični, gozdnati Medji del s Koroško; najbližji koroški vasi sta Novi in Stari Sv. Mihael.

Préd nami zazeza velika gorska kotanja, katero moramo ali obiti ali pa se spustiti vanjo, da potem iz nje zopet zlezemo na pobočje raztegnjene Belščice, ki doseže v vrhu Vajnaš (2103 m) svoj višek. Prišli smo v kraljestvo pečnic (Edelweiss) in to dela partijo z Golice na Stol posebno vabljivo. Prijetno je potovanje ob južnem pobočju Belščice, s katerega se nam odpre prekrasen razgled zlasti na okolico okoli Bleda, — „podoba raja“; oko pa nam lahko tudi prosto vzplava daleč naokrog po Kranjski deželi, katere vidimo odtod še več nego z Golice. Čas nam brzo poteka, in še sami ne vemo, kako smo prišli do one skalovite, melovite grape med Malim (2187 m) in Velikim Stolum (2239 m). Tod je še najprijetnejša pot. A skoro so premagane malenkostne težave, in pod vrhom smo, — na

mestu, ki je osiguračo za stavbo slovenske planinske kočice. Razgled s Stola na Koroško nam razen bližnje okolice — zlasti divjih prepadov njegovih in sosednih gora (Begunjsčice 2063 m, Zelenice 2179 m i. dr.) proti koroški strani ter lepe slike romantične doline med Zelenico in Begunjsico — ne podaja nič novega in posebnega, a razgled na kranjsko stran presega gotovo onega z Golice. Ne bom popisoval tega razgleda; prevečkrat se nam je že razgrinjala ta krasna slika slovenske domovine pred našimi strmečimi očmi z drugih vrhov. Neštetikrat smo že zrlí vse te nebotične vrhove, te pestre doline in bujne ravnine, ta mična bela sela, raztresena v njih, — to znano čarokrasno sliko rodne zemlje naše, a vendar vedno zanimivo, da se je ne moreš nikdar in nikdar nagledati. Po peturni hoji se nam dobro prileže kratek počitek na vrhu Stolumem, toda skoro bo misliti na odhod. Pot doli do postaje Žirovnice je še tri ure dolga, dirjati pa se nam pač ne ljubi več.

stavek: „Es wird aber noch ärger kommen“. Tu torej nimamo opraviti s spontanim izrazom razburjenja, ampak s pripravljenim, premišljenim roparskim napadom.

In vkljub temu se še drznejo pisati nemški listi o slovenskih lopovih.

Nad vse zanimivo pa je tudi primerjati postopanje vladnih in sploh državnih in drugih javnih uradov.

Najprej je zanimivo dejstvo, da tista vlada, katera je tako naglo prepovedala slavnost čeških Sokolov, izlet Murskega Sokola, katera tako skrbno pazi na vsako slovansko kretnjo, ni našla povoda, da bi zaprečila nemške provokacije, zlasti tiste zloglasne veselice v Ljubljani in Domžalah.

Slavnosti v ljubljanski kazini, katera se je vršila v senci veleizdajskih frankfurtarskih zastav, se je udeležila množica oficirjev in državnih uradnikov. Samostojno je potem še provociral kadet Malitsch. V Domžalah je bil med udeleženci celo okrajni glavar.

Znano je, kako vlogo je igral na Kranjskem c. kr. korespondenčni urad, kako je nastopal zlasti c. kr. uradni list dežele kranjske. Kako sta ta dva pisala o Slovencih, to presega meje dopustnega. Ko je bila že davno ovržena smešna bajka o strelu v kazino, ko je sodišče oprostilo obtožene „napadalce“ na Malitscha, ko je bilo dognano, da so v Domžalah streljali Nemci na Slovence, ni bil c. kr. korespondenčni urad tako pošten, da bi bil popravil neresnične trditve. O „Laibacher Zeitung“ niti ne govorimo.

Kamniški komisar Lazzarini je sam vodil orožnike v boj proti Slovencem, kamniška politična oblast je obsodila v večdnevni zapor več Slovencev samo zato, ker so klicali „Živio“!!

Da v Celju politična oblast in policija ni ganila z mezincem, se razume samo ob sebi. Državni pravdnik, ki v „D. W.“ ni našel dejanskega stana § 302, ga je seveda takoj izteknil v „Domovini“ . . .

To so suha dejstva. Naši čitatelji so se iz naše primere gotovo prepričali, kako koristno je v Avstriji biti Nемец, v tisti Avstriji, katere ustava pravi, da so „pred zakonom državljani vsi enaki“. „Dom.“

Prišedši na znano lepe Žirovniško planino pod vrhom Stola, kjer se pričinja gozd, napijemo se v planšarski koči svežega mleka in niti na misel nam ne pride, kreniti na desno v stran od našega pota ležečo planinsko kočo, imenovano po slavnem našem Valvazorju, ki bi pač zaslužil, da se imenuje po njem znameniteljska kočica, nego je ta.

Lepa vozna cesta, po kateri so svoj čas vozili rudo iz rudnikov, nahajajočih se v obližju Žirovniške planine, — nas privede približno v eni uri v Žirovnico, ki leži že v lepi radovljiški ravnini nekako ob vhodu v gorenjo Savsko dolino.

Ondi počakamo večernega vlaka in z najlepšimi spomini oddrdramo v noč, — proti beli majki Ljubljani.

* * *

Tretja zveza z Golico pa je od srede grebena naravnost po strmem severnem pobočju doli v Rožno dolino; tudi tod je v najnovejšem času zaznamenovana steza od „Slovenskega planinskega društva“, in kadar bo stekla nova železnica skozi Karavanke,

Dopisi.

Mojstrana. (Klobasa — jeziček — repca.)

Jeziček, klobasa se slabo prebava —, Munderl si misli: tud' repca bo zdrava. Zatorej Švabondri na njivo vsi pridit', Tam hočmo želodce si z repo zdravit. Ko jedli so, veseli b'li vsi, Koširjev stric pride, zagrmi:

„Oh Munderl! Jezičkov, klobasic več ni? Da moja zdaj repca tako Ti diši . . .? Nehaj to vendar, popusti jo. Sicer v Kranjski gori opraviti bo . . .“ Ko strica Koširja glas odzvoni, Munderl jo s spremstvom odkuri. Sedaj pa opozorimo dotično oblast, Naj Munderlu nastavi enkrat že past, Da jezičke in repce pri miru pusti, Sicer poglihamo ž njim mi sami . . .

Marka.

Mojstrana. (Nemška kultura.) V torek zvečer se je navalil znani Švabon Munderl z več kulturonosci na slovensko repo posestnika g. T. Koširja v Mojstrani. Pri najslajšem uživanju gotovo slastne slovenske repe jih je zasačil omenjeni gospodar v spremstvu svojega sina. Ko Švabončeti zapazijo gotovo njim jako neprijeten dohod, popada silovitim Švabonderlom repca za repco iz rok in ust, hlače se jim začno tresti. Hitro so vsi izprevideli, da so si na nepošten način basali svoje lačne želodce in s tem ubogega slovenskega kmeta prikrajšali na imetku. Hoteli so jo popihati, ali takoj zagrmi močan, pretresujoč gospodarjev glas: „Munderl! Ali ti ni bilo dovolj klobas in jezičkov, zakaj hočeš snesti tudi mojo repo? Gorje tebi! Le počakaj, se bodeva že zmenila.“ Munderl pri teh besedah prebledi, njegovo spremstvo pa kot začarano obstoji. Munderl seže tresoč se v krivi nemški žep, privleče lepo belce na dan in hoče kosilo, katero je on in njega spremstvo na njivi zavžilo, poravnati. Naš slovenski kmet je bil pa preponosen, da bi za tatvino od Švabondra sprejel denar in ga tako odrešil zlih nasledkov, rekel mu je samo: „Ali bi mi Ti prišel plačat na dom repo, ko bi Te ne bil

jo mahnemo z Golice tudi večkrat na Korosko „pogledat, kaj delajo“, da smuknemo potem odtod pod zemljo skozi Karavanski predor zopet nazaj na Kranjsko.

Središče teh le površno očitanih gorskih zvez pa je in bo Kadilnikova kočica na Golici, kjer se boš okrepčal in si nabral novih moči za nadaljnje prodiranje. Smelo trdim, da se bo mnogobrojno število njenih častilcev še podvojilo in potrojilo, in ako te skromne črtice kaj pripomorejo k temu, je njihov namen dosežen.

Neizbrisni ti ostanejo spomini, ako si prišel enkrat na Golico, ako imaš sploh smisla za estetično lepoto one velike prirode, katere najimenitnejši del si sam; nikjer pa se ne pojavlja ona velikanska njena moč, s katero deluje ta večna uganka na vsakega, tako kakor v okrilju skalnatih gora, divjih dolin in zračnih, vedrih višav, ki vladajo daleč okoli nad pokrajino. — Med temi pa zavzema Golica in njena soseščina prvo mesto med Karavankami. — Zato le na Golico!

zasačil? Nato jo Švaboni hitro popihajo. Slovenski kmet je pa nehote postal in premišljeval, kako je vendar Munderle slabo poučen o sedmi božji zapovedi. Tanda.

Novičar.

Prvomestnik družbe sv. Cirila in Metoda, monsignor Tomo Zupan, je blagoslovil zadnjo nedeljo ob 4. uri dopoldne tukajšnje novo zgrajeno poslopje otroškega vrtca ob navzočnosti velike množice tukajšnjega občinstva. Novo poslopje je krasna stavba, stoječa na najprimernejšem, vzvišenem prostoru ob državni cesti. Naša družba je pač lahko ponosna na ta najnovejši dokaz svoje vstrajne delavnosti.

Občni zbor jeseniškega Sokola je bil jako dobro obiskan. Izvolilo se je 6 članov za novoustanovljeno „Sokolsko zvezo“ v Ljubljani.

Ustanovni shod telovadnega društva „Sokol“ v Kranjski gori, se vrši v nedeljo, 24. t. m. v gostilni g. Slavca ob 3. uri popoldne. Člani jeseniškega Sokola so vabljeni, da se ga udeležijo in s tem dajo poguma najmlajšemu Sokolu, kateremu kličemo iz dna srca krepak Nazdar!

Veliko hajlanje bo to nedeljo v Beli peči. Südmarkarji in turnarji pridejo skupaj prebadat flite.

Pasja procesija. Ko je po slavnostnem sprevedu po odkritju Prešernovega spomenika prišla neka slovenska učiteljica od Lloydja, pozdravila jo je njena bivša sošolka, sedanja učiteljica na šulverajuski šoli na Jesenicah gdč. Olga Reisner z besedami: „I' hab' mir ah' gedacht, dass du bei dieser pasja procesija dabei sein wirst.“ Poleg stoječi Srb dr. V. J. ji je pa z ogorčenjem odgovoril: „Još uvijek puuo bolja, nego procesija ljubljanskih Švabica.“ Parminut pozneje smo nesramno nemškutarsko gosko, katere mati niti nemški ne zna, videli v družbi nekega mladega gospoda z znakom slov. plan. društva na klobuku. To ste konsekvantni, gospodična z Resljeve ceste!

Delavec Razinger, po domače Čarman se je povrnil iz ljubljanske bolnišnice brez leve roke. Delal je pri tovarni 16 let; upamo, da se ga tudi primerno odškoduje.

Knjige iz »Prosvetine« knjižnice naj se vrnejo še tekom tega tedna, da bo mogoča revizija in izpopolnitev knjižnice.

„Slovenec“ laže, da so „Sokola“ vjeli in na verižico priklenili liberalci Schweglove vrste. Ni ga društva pri nas, ki bi bilo bolj svobodno kot je „Sokol“ in Schwegel gotovo ne bo nikdar tako sovražil „Orlov“, kot sovraži „Sokole“. Da nima pristrizenih perotij in da tudi mršav ni, kakor vi trdite, to ste videli pri zadnji sokolski slavnosti na Jesenicah in to je pokazal izlet v Kranjsko goro, ki je imel ta uspeh, da se tudi tam v kratkem ustanovi „Sokol“. Sicer pa klerikalci sami sebe bijejo po glavi, Lansko leto so zabavljali čez „Sokola“, češ, da je ptica roparica, letos so pa sami postali roparji, ker so se prekrstili za „Orle“. Kako že pravi pregovor: Kdor zabavlja, ta kupi!

„Orli“ začno v kratkem letati po Jesenicah. S to novico nas je razveselil „Slovenec“ preteklo nedeljo. Pravi, da bo to telovadno društvo. Lansko leto so pravili, da je telovadba za delavca nepotrebna, letos pa so prišli do tistih nazorov, ki smo

jih širili mi. Mi se tega napredka prav veselimo, sčasoma nam bodete še v marsikaki stvari dali prav. Samo to ni lepo, da se že takoj od začetka tako strašno bahajo in pišejo, da bo „Orel“ večji in močnejši od „Sokola“. To bomo šele videli in govorili potem, ko bodeta „Orel“ in „Sokol“ napravila skupaj javno tekmovalno telovadbo, prej pa še ni gotovo, če bo „Orel“ večji in močnejši. Tudi lepši in mogočnejši je „Orel“ od „Sokola“, piše dalje jeseniški novičar. Da je strašno mogočen, to radi pripoznamo, saj so tudi gospodje, ki ga bodo komandirali, strašno mogočni; če je pa lepši, to pa tudi še ni gotovo. Malo preveč črn je in njegov kljun spominja preveč na židovski nos. Sicer bomo pa vprašali naša dekleta, kdo jim je bolj všeč, „Orli“ ali „Sokoli“. Pa klerikalci imajo še druge težave z „Orlom“. Leta ljubi svobodo kakor „Sokol“, toda jeseniški „Orel“ bo vprežen v klerikalen jarem in se ne bo kopal v jasni solnčni svetlobi, ampak v temi duševne sužnosti. Godilo se mu bo, kakor tistemu orlu, ki je sedel na tla in se ni mogel več dvigniti v zrak, ker je nesel predolge peruti.

O „Sokolu“ pravi „Slovenec“, da ima več hib. Pravi, da je to le posnetek češkega „Sokola“ in ne dosega svojega vzora. Res je, da je naš „Sokol“ posnetek češkega, in mi smo celo ponosni na to, da smo posneli od Čehov to, kar imajo najboljšega, da smo se pri njih navdušili za sokolsko misel. Pripoznamo tudi, da po številu in disciplini še ne dosegamo svojega vzora, toda to ni naša krivda, ampak vaša, ker pri vsaki priliki udrihate po nas in še celo po izpovednicah in prižnicah ljudi ščuvate proti nam. Kar se pa tiče zmožnosti, telovadbe in izpolnjevanja sokolskih dolžnosti, nas pa Čehi sami smatrajo sebi enake in to so pokazali sijajno lansko leto, ko jih je prišlo 1800 v Ljubljano na sokolsko slavnost.

Tudi obleka sokolova ni všeč „Slovincu“. Mi smo ponosni na to, da imamo s češkim, hrvaškim, ruskim in poljskim sokolom enako obleko in s tem tudi na zunanje kažemo, da smo z njimi enih misli in enega srca. Sokolska misel je pač najlepší izraz slovanske vzajemnosti.

Za jeseniškega „Orla“ je bila določena pri zadnji odborovi seji kršč.-socialne zveze v Ljubljani baje sledeča uniforma: črna frančiškanska halja, prepasana z dolgo belo vrvjo, na kateri so kroginokrog obešeni dolgi molki. Škornji so črno lakirani po vzorcu onih, ki jih nosijo ljubljanski kanoniki. Pokrivalo ima obliko škofove kape, ki ima zadaj kot neizbrisno znamenje pritrjene — rakove škarje. Načelnik „Orlov“ bo nosil v roki krivo palico. Medsebojni društveni pozdrav jim je delal največ preglavice. Slednjič so se zedinili, da je skupen pozdrav vseh „Orlov“ mednarodni: Memento mori — spominjaj se smrti! Na Jesenicah so „Orli“ zvezani z Nemci, zato je ta pozdrav edino umesten.

Značilno. Kakor posnemamo iz letnega poročila glavnega vodstva družbe sv. Cirila in Metoda je bilo izmed vseh slovenskih listov največ denarja vposlano uredništvu „Slov. Naroda“, kar je pač najjasnejši dokaz, kateri sloji so največja opora velevažne šolske družbe. „Slovenec“, to je tisti list, ki hoče pri nas in drugod imeti povsod prvo

besedo, je šele na — tretjem mestu, ker ga celovski „Mir“ nadkriljuje. Seveda se izkuša „Slovenec“ opravičiti s tem, da pošiljajo njegovi pristaši denar naravnost družbinemu vodstvu, kar pa je prazen izgovor, ki morda edino dokazuje, da le malo ljudi mara za „Slovenca“.

Tovarniški štalmajster Sterling ima posebno piko na slovenske lepake, zato ni čuda, da je stresel svojo togoto tudi nad vabilom k predavanju o Prešernu. Z besedami: Was haben die krainischen Schweine schon wieder aufgepatzt, se je zakadil vanj, ga strgal z zidu in pohodil. O ti presneta nemška kultura! In take pobaline imajo Nemci za voditelje!

Družba sv. Cirila in Metoda je zagrešila veliko netaktnost napram veliki večini našega delavstva, kakor tudi najplivnejšemu delu tukajšnjih občanov o priliki blagoslovljenja otroškega vrtca na Savi. Nekak slavnostni govor je imel župnik Zabukovec. Ta človek je vsled svoje zveze z Nemci in vsled lastne izjave, da mu je katoliški Nemec ljubši, kakor pa napredni Slovenec tako razvpita in v narodnostnem oziru tako omadeževana osebnost, da moramo v imenu naprednega delavstva in drugega ljudstva in onih, ki stoje nad strankami ogorčeno protestirati, da se s tem vsa družba stavi na odločno nazadnjaško stališče. Zabukovec je tem potom izlorabljal društvo, ker je porabil to priliko, da se pokaže navdušenega narodnjaka ter s tem vsaj nekoliko opere svojo zavoženo politiko. Dolžnost vodstva je bila poskrbeti za govornika izmed svoje srede ali pa iz srede tukajšnjega delavstva, ker vemo, da so mu znane tukajšnje napete narodnostne in politične razmere. Že lansko leto je tukajšnja podružnica sv. Cirila in Metoda pri neki svoji veselici predstavljala igro, v kateri se je na najnesramnejši način grdilo napredno dijaštvo, a takrat smo molčati, ker smo bili prepričani, da o tem vodstvo nič ne ve, toda sedaj bomo obvestili o tem širšo javnost. Ali je družba sv. Cirila in Metoda res postala propaganda nazadnjaške misli!?

Poslano.

Vsem tistim svojim političnim in narodnim „prijateljem“, ki raznašajo po občini vesti, — namen je prozoren — da sem predstavljen z Jesenic, naznanjam tem potom, da se tukaj prav dobro počutim in mi niti v sanjah ne pride na misel, iste v doglednem času zapustiti, in bom gotovo še učakal ter tudi pomagal, da bo marsikateri plačani in neplačani obrekovalec in hujskač prej izginil na Jesenicah s površja.

Jesenice, 22. septembra 1905.

Fran Fabinc.

Slavnim šolskim vodstvom

se priporoča tiskarna Iv. Pr. Lampret v Kranju, zlasti ob začetku šolskega leta. Izšel bo v tej tiskarni jako pripraven

„Učiteljski koledar“

ki obsega tudi imenik šol in učiteljstva, stalež in zapisnik. Istotam se dobe tudi po najnižjih cenah vse šolske tiskovine.

Pekovskega vajenca in učenka

sprejme takoj v trgovino s delikatesami Albin Hauptmann, pek in trgovec z delikatesami na Jesenicah.

M. Vidic

zdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29-21

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16-36

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljše štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij
Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6-39

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-19

tvrdke H. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higenije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospej Jerici, Morič.

Izdovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-39

Pivovarna
G. Auer-jevih dedičev
v Ljubljani

Wolfve ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborno **marčno in na bavarski način varjeno pivo.**

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jeseniške Straže“

**Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.**

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
tnice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

**Vsakovrstna tiskarska
dela**

v vsakem obsegu po količor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.